

Hi Y'all, where y'at?

Een woord vooraf

Inmiddels heb ik zo veel foto's dat het ondoenlijk wordt om de nieuwsbrief ermee te illustreren; de bestanden zouden te groot worden. Ik denk dat ik een creatieve oplossing heb gevonden: op verschillende plaatsen in deze nieuwsbrief krijg je de mogelijkheid om te klikken en daarmee foto's op te halen die bij de paragraaf horen. Ik hoop dat dit voor iedereen werkt; zo niet graag laten weten.

Een alternatief zou zijn dat je vanaf volgende keer alleen een link krijgt om zelf de hele nieuwsbrief te downloaden, dus geen bijlage meer. Laat maar weten of dat je voorkeur heeft.

Vragen en opmerkingen

Op de nieuwsbrief van Nicole vooral veel aanmoedigingen, en één lolbroek die voorstelde om maar zo'n afrolbaar hondenriempje voor mij aan te schaffen; als ik te lang bleef hangen om foto's te maken langzaam doorlopen en als de lijn op is een kort rukje geven. Niet grappig. ;-)

In reactie op mijn laatste nieuwsbrief kwam de vraag wat we merken van de verkiezingen. Niks eigenlijk. Trump schijnt in de stad geweest te zijn, maar alleen op het vliegveld. Dat vond ik genoeg kilometers hiervandaan om niet weg te moeten. Maar dit is New Orleans, dus: muzikanten hadden een muzikaal protest georganiseerd, [Trumpets trump drumpf](#). Iedereen die een toeter heeft was uitgenodigd. Maar de discussies hier zijn in ieder geval eenduidig: zeker geen Trump. Een bekende zei dat mócht Trump de republikeinse kandidaat worden dat een duidelijk geval van *crash and burn* zou worden.

Of bedoelde je soms het Nederlandse referendum? Als verantwoordelijk nederlands staatsburger heb ik inderdaad onderzocht hoe we vanuit hier konden stemmen. De website van onze gemeente wist wel te vertellen welke formulieren we moesten invullen, maar niet waar we die konden vinden. Via email-contact heb ik ze uiteindelijk gekregen, maar daarbij werd het verzoek geuit de ondertekende formulieren liefst op papier te retourneren. Ja, in 2016. Ook dat heb ik nog kort overwogen, totdat een snelle websearch leerde dat de goedkoopste manier van post verzenden—een 20-grams envelop via landpost—nog steeds 22 dollar kost. Ja, voor die Amerikanen is Nederland zo'n beetje gelijk aan de diepste tropische binnenlanden: allemaal exoten. En voor die 22 dollar kreeg je ook nog geen garantie dat het op tijd zou aankomen. Daar moet je luchtpost voor pakken; twee keer zo duur. Voor de lol ben ik toen ook gaan kijken wat hetzelfde voor retournerende post zou koste. Nou voor Nederland kost het de helft, elf euro, voor een pakketje tot 200 gram! Met garantie van vier tot zeven werkdagen. Ik wil niet weten wat dat hier zou kosten, gemakkelijk tegen de honderd dollar denk ik. Maar lang verhaal kort: we doen dus niet mee aan het referendum, helaas.

Ik ben overigens nog niet toegekomen aan het uitzoeken van de indianen—beter gezegd *native americans*, naar aanleiding van de vraag over Choctaw. Ik was andere dingen aan het lezen; ik hoop dat dat hieronder opvalt.

De Yat quiz

Waar heeft een Yat het over als hij begint over *the Banquette on the Neutral Ground*?

Mardi Gras, hoofdstuk 6

Eigenlijk zou ik mijn top 5 langzaam omhoog werken naar mijn favoriet toe, maar Nicole heeft wat zand in de raderen gestrooid met haar verhalen over Zulu. Ik zie mij genooddaakt daar op te reageren want Zulu is zonder twijfel mijn Top 1, en ik heb de indruk dat Nicole daar een ietwat afwijkende mening over heeft.

Maar als ik nu begin over Top 1 heeft het weinig zin om later terug te komen op Top 4, 3 en 2. Hmmm.

Misschien maar beter zo. Het is tenslotte ook alweer een maand geleden.

Hier is mijn Top 5, met hoe en waarom.

5: 'tit Rex, zie mijn vorige nieuwsbrief

4: gedeelde plaats voor Tucks en Muses

3: Endymion

2: Orpheus

1: Zulu

Tucks is een *Krewe* van (oud-)studenten. Tot mijn verbazing was deze Parade van het aangename soort: leuke humor, goede politieke satire, en mooie *floats*. Helemaal niet wat je van studenten zou verwachten. Na *Krewe du Vieux* waren mijn verwachtingen laag, en de verrassing daardoor des te groter. Het kan dus wel, onderbroekenlol zonder onderbreken.

Muses is een *krewe* van alleen vrouwen. Het feit dat ze zich in zo korte tijd zo goed in het lijstje (niet mijn, het) van top-parades hebben weten te werken zegt genoeg. De *Muses* maken het hele jaar door versieringen op damesschoenen die niet noodzakelijk mooi zijn maar vooral feestelijk. Die schoenen worden dan tijdens de parade uitgedeeld en soms -gegooid. Bovendien is de *King* een *Queen*, dit jaar was het Solange. Schijnt een zus te zijn van Beyoncé. Dat schijnt een redelijk succesvolle zangeres te zijn, in een muziekbuurt waar ik nooit kom. Wat ik maar wil zeggen: in plaats van een lokaal lid van de *Krewe* kiest *Muses* elk jaar een “beroemdheid” als *Queen*. Ik kom er op terug.

Endymion, moet ik eerlijk toegeven, hebben we niet gezien. Of wel: er is een website die tijdens het Mardi Gras seizoen van elke Parade een webcast doet. Die webcast heb ik zitten kijken. On-ge-looflijk! Wat er daar aan floats voorbij kwam drijven in het donker was waanzinnig mooi.

Maar ik heb ook nog een sterk verhaal over Endymion. We waren op vrijdag 12:00 boodschappen aan het doen in Mid-City met onze vriend Darron, en ik zag langs de weg allerlei partytentjes, dekens, gevarenlint en tafels met stoelen. Dus ik vroeg aan Darron: “Yard sale? (rommelmarkt?)”. Nee, hij wist bijna zeker dat dit te maken had met de parade die daar langs zou komen. Oh, grappig. Dat hadden we nog niet gezien. Wel die trappen voor kids langs de parade, maar geen landjepik a-la Koninginnedag in Amsterdam.

Thuis gekomen was ik benieuwd welke parade daar dan langs moest komen, want ik wist van geen parade op vrijdag. Nee, dat klopte. De Parade (Endymion) was op zaterdag, 16 uur des middags—op zijn vroegst. Langs de paraderoute zaten dus zesendertig uur (!) van te voren al mensen hun stukje aarde te verdedigen. Dat was de reden dat wij de Parade niet gezien hebben. Als je op vrijdag al te laat bent voor zaterdag, dan laat maar. Plus het was een heel eind bij ons uit de buurt, en we hadden die zaterdag al twee Parades. Desondanks op Top 3, knap he?

Hier kun je een [filmpje](#) zien van hoe het er op vrijdag uit zag.

Orpheus is begin jaren negentig opgericht door Harry Connick Jr. Voor jou een onbekende naam, hier in de VS bejubeld en gelauwerd als jazz-crooner, immens populair en in New Orleans dubbel zo natuurlijk. Jullie kennen hem misschien als “de echtgenoot, de dokter” van *Grace in Will&Grace*. Of als de piloot die de alien vangt in *Independence Day*. Ja, ook acteur dus, maar hier vooral beroemd als zanger (en Idols-jury, [lees ik nu](#)).

Orpheus is de *Krewe* die als eerste de term *Superkrewe* kreeg, vanwege de prachtige en destijds grensverleggende *floats*. Een daarvan is de Smokey Mary. Vroeger was er een Smoky Mary (zonder e), een treintje dat van Esplanade in het French Quarter door de bayou naar Lake Pontchartrain reed. Niet meer dan een leuk ritje naar een hotel en een klein *amusement park*, maar nog steeds aanwezig in veel herinneringen en liedjes.

De Smokey Mary van Orpheus is een van hoogtepunten van het MG-seizoen—voor mij dan toch. Acht wagens achter een tractor, met veel ledlichten en muziek, en twee verdiepingen met *riders*. Negen wagens, als je de generator meetelt die wordt meegesleept om alles van energie te voorzien.

Ik heb er een filmpje van, misschien dat ik mijn youtube kanaal weer eens nieuw leven in moet blazen.

En Zulu tenslotte.

Achtergrond

Laat ik proberen het bovenstaande (Muses tot en met Zulu) allemaal netjes aan elkaar te praten. Zulu Social Aid & Pleasure club is in 1916¹ opgericht als tegengeluid tegen al dat gedoe van die bleekgezichten. Nog steeds noemt de zwarte bevolking alle Mardi Gras die niet over Zulu gaat het *White Parade Season*².

In 1916 bedacht men zich dat al die witte kwatsj leuker en beter kon. Omdat het Mardi Gras is moet het natuurlijk wel grappig, een beetje kritisch en zelfreflecterend zijn. Zulu koos ervoor om het beeld dat wit van zwart had te overdrijven. Alle Zulu's lopen dus in *blackface*, met vaak rieten rokjes en dikke nepsigaren, enorme nep-afro's, die kokosnoten dus en verzin het vooroordeel maar en Zulu draagt het als geuzendracht door de straten tijdens Mardi Gras.

Ja, zelfs *blackface*. Dat is een term die erg beladen is tegenwoordig. *Blackface* is een verzamelnaam voor het overdreven tentoonspreiden van zwarte gezichtseigenschappen door mensen die dat niet zijn. [Al Jolson](#), acteur in de allereerste film met geluid ooit, is daar het grootste voorbeeld van. Pikzwart gezicht, ogen en lippen enorm groot en witgeverfd.

Maar als het satirisch bedoeld is werkt het wel. Misschien moet onze gekleurde medemens thuis het volgende zwartepietenseizoen ook eens deze tactiek proberen om te laten zien hoe rolbevestigend deze traditie eigenlijk echt wel is. Mijn mening.

De andere reden dat Zulu werd opgericht is dat alle andere *Krewes* er met geen haar op hun hoofd over peinsden om zwarten, joden (mondjesmaat) en nog een aantal mensen die niet aan de norm voldeden toe te laten.

Wat dat betreft was het boek van Rosary O'Neill³ wel een *eye-opener*. Die *Krewes* zijn en waren een heel eng clubje, eigenlijk. In mijn foto's valt op dat sommige leden, met name die te paard voorop rijden, een grote gelijkenis tonen met de Ku Klux Klan. De reden daarvan is dat die Klan begonnen is als een van de allereerste Mardi Gras-verenigingen. Op het eerste feestje van de vereniging begonnen een aantal dronkelappen wat "geintjes" uit te halen waarop de initiatiefnemers snel verdwenen en elders een nieuwe club oprichtten, geen Klan maar een Krewe deze keer.

Krewes zijn desondanks politiek nog steeds erg behoudend en geheimzinnig. Lidmaatschap krijg je alleen op voorspraak, en die krijg je alleen van familie en (heel soms) vrienden. Een commissie licht vervolgens je doopceel en beslist of je mag worden toegelaten. De *Captain* heeft daarin altijd het laatste woord. Joden worden mondjesmaat toegelaten, en gekleurde mensen kunnen het helemaal vergeten.

Een gemeente mag zich niet bemoeien met statuten van verenigingen, maar wel met vergunningen. In een poging dit racistische karakter te doorbreken nam de gemeente daarom in 1991 een verordening aan die voorschreef dat een *krewe* die een vergunning wilde om te paraderen een open lidmaatschapspolitiek moest hebben; iedereen moest zich kunnen aanmelden en op zijn minst theoretisch ook de kans hebben te worden aangenomen.

Drie "old-line" *Krewes* zeiden daarop glashard: nou dan niet. Comus (1857), Momus (1882) en Proteus (1882) vroegen en kregen géén vergunning en paraderen sindsdien niet meer, uit protest tegen deze in hun ogen flagrante bemoeienis met interne politiek. (O'Neill, blz 140)

Proteus vocht het in het gerecht aan, en kreeg uiteindelijk van het federale gerechtshof gelijk. Sinds 2000 paradeert Proteus weer, maar de andere twee doen dat nog steeds niet.

De houding van deze en andere old-liners wordt gezien als de opmaat naar het ontstaan van de *new generation krewes* midden jaren negentig, met open lidmaatschappen en veel minder traditionele regels.

1 Wat gek, dat valt me nu pas op. Nergens in de parade heb ik een verwijzing gezien naar dit toch grote jubileum.

2 Michael P Smith, *Mardi Gras Indians*, 1994, blz 65; [ISBN9780882898964](#). Als ik van alle boeken één moet kiezen om jullie aan te raden: deze.

3 Rosary O'Neill, *New Orleans Carnival Krewes*, History Press 2014, [ISBN9781626191549](#)

En daar komen [Muses](#), [Endymion](#) en [Orpheus](#) in beeld. Veel minder vastgeroest in oubollige tradities en daardoor vernieuwend, verfrissend en veel populairder. Geen lokale Kings of Queens maar beroemdheden, wat natuurlijk extra bijdraagt aan populariteit.

Zulu Social Aid & Pleasure Club

Goed, na al deze geschiedenis nu eindelijk mijn favoriete *Krewe* en Parade: Zulu. Er waren een hoop zaken die mij meteen aanspraken die ochtend. Nicole stipte eentje al aan: geen dranghekken. De boel wordt daardoor direct een stuk benaderbaarder, en interactiever. Dat interactieve heeft Nicole meen ik ook al aangestipt :-D.

Het andere dat mij meteen opviel was dat—heel oneerbiedig gezegd—de “mix” veel representatiever was dan bij welke andere Parade ook. Daar was (op Oshun na, toegegeven) het publiek voor 99% wit. Bij Zulu waren de percentages veel dichterbij de bevolkingssamenstelling van deze stad. Die is, voor de duidelijkheid en volgens de laatste census⁴, 60% afrikaans-amerikaans en maar 30% wit. Reden voor mij om aan te nemen dat ik hier een keer *niet* tussen de toeristen stond.

Dat bleek ook wel. Gaandeweg werden we omsingeld door BBQ's, familie's en vriendengroepen. Ik stond midden in een van de laatste categorie.

Zoals Nicole al vertelde had ik al heel vroeg in het seizoen bij een lommerk hier op de hoek een keukentrapje op de kop getikt. Beste ingeving ooit!! Ik stond met mijn camera's altijd en overal boven alles uit te kijken, ongeacht hoe druk het was, en of we vroeg of laat arriveerden. Bovendien ook nog prettig op ooghoogte met de mensen op hun *floats*. Maar het nadeel is dat je daar staat en geen kant op kunt, tenminste zolang je niet van het trapje af komt.

Waardoor Nicole deze ochtend bij de eerste bewegingen van *floats* in het gedrang meters van mij vandaan verdween en ik plotseling tussen mijn vriendenclub stond.

Maar waar Nicole het “OORLOG!!!!!!” noemde kan ik het niet anders omschrijven als “Pure Lol”. Tjongejonge wat heb ik gelachen. Vanuit mijn uitzicht kon ik uiteraard al dat gepalaver en gemarchandeer volgen. Onze twee “rustige” burens die plotseling Hemels en Aardes bewogen om toch vooral een kokosnoot los te praten. Al die andere discussies over ik-en-niet-hij, en ik-heb-er-nog-geen. Maar waar Nicole oorlog ervoer zag ik overal toch die glimlach, en die knipoog. “Het is een spel, wat interesseert ons die kokosnoot, maar we doen allemaal mee!” “(Alleen doe ik dat wat beter dan jou hahahaha.)”

De man voor mij had van zijn vrienden achter mij een karton *Fried Chicken* aangereikt gekregen. Er kwam een *float* voorbij, en die vent op die *float* had dat natuurlijk gezien. Heel in het algemeen, maar luid genoeg dat iedereen het hoorde, zei hij: “Ik heb eigenlijk best wel zin in iets lekkers”. En *vrroooooaaarrrrrr* (deze *float* ging toevallig best wel snel voorbij) daar ging mijn voorbuurman. Uiteraard tot grote hilariteit van de hele omgeving, die meteen begon te *chanten*: “Go Wayne! Go Wayne! Go Wayne! GO WAYNE!” Vanuit mijn uitkijk kon ik het kartonnen doosje boven die meute volgen, en het scheelde niet veel of door de drukte had Wayne het niet gered met zijn achtervolging. Maar het lukte. *Floatman* rook even aan de kip, en als beloning mocht Wayne terugkeren met welverdiende kokosnoot én zijn *Fried Chicken*. Humor toch? Ik heb in ieder geval net zo hard meegelachen en aangemoedigd, en hem ook gefeliciteerd met zijn vangst.

Niet veel later was ik foto's aan het maken van *floatriders* tegenover mij en ik zie door mijn lens een vrouw naar mij wijzen, kokosnoot in de hand. Ik laat meteen mijn camera zaken en gebaar: kom maar. Zij gooit en Wayne voor mij vangt. Maar hij had onze gebarentaal ook gezien, en draaide zich om en overhandigt mij mijn Eerste Eigen Zulu Kokosnoot. Hoezo oorlog?

Nog een leuke: een van de Marching Bands is de [Roneagle](#). Voorop lopen meisjes met elk een ronde plaat (formaat LP) met daarop een van de letters van het woord r-o-n-e-a-g-l-e. De meisjes doen dansjes, al marcherend voor de muziek uit.

Net voor ons is er een minuut of drie oponthoud in de parade, en blijkbaar kent een van mijn vriendenclub precies de dansjes die de meiden doen. Hij begint dus, net alsof hij opdrachten geeft, te roepen wat die meiden doen vóórdát die meiden het doen.

4 https://en.wikipedia.org/wiki/New_Orleans#Demographics

“And now the R, she do the headflip! And now the O, she do the headflip! And now the N, she do the headflip! And now da RON, dey shake dey ass!”. Opnieuw grote hilariteit natuurlijk. Met name omdat die meiden zich in het begin zichtbaar geneerden. Maar plots komt dan het omslagmoment, zij zien de humor ook, en beginnen dan samen met hem te improviseren! Hij roept, en zij doen, duidelijk niet meer ingestudeerd.

Lachen toch! Benaderbaar, het toverwoord van Zulu voor mij. Leukste optocht ooit!

Foto's

Foto's! Eindelijk! Klik er maar op los: Voor foto's over [Parades in het algemeen](#), voor [Mardi Gras Day](#), voor [Tucks](#), en voor [Muses](#), en voor [Orpheus](#), en voor [Zulu](#).

Vooral Zulu is groot, 12MB, dus misschien even geduld hebben.

Mardi Gras, hoofdstuk 7: The Aftermath

Ja, een extra hoofdstuk. Als we willen afspreken dat we vanaf nu niet meer over Mardi Gras praten moet ik toch nog even iets kwijt. Het gaat me dan over de *throws*, de kralen en andere kadootjes die vanaf de wagens worden gegooid.

In het begin vond ik het nog amusant en iets om over naar huis te schrijven. Hadden we verteld dat we de eerste dag met drie-en-een-halve kilo thuiskwamen? Waaronder twee zakken kralen—dus niet eens uitgepakt maar als geheel overboord gegooid door iemand?

Hadden we verteld dat we na alle Parades opgeteld, maar ná filtering (zie nieuwsbrief Nicole) nog steeds zitten met ruim dertien kilo?

En wat we niet meer gebruiken, ik wil niet eens weten hoeveel dat is.

Het ergste is: dat verdwijnt allemaal op de vuilnishoop. Net zoals wij zijn die eerste parade duizenden mensen thuisgekomen met drie-en-een-halve kilo rommel die tien minuten leuk is maar niet in de koffer past. Weg ermee. En weg ermee betekent hier niet vuilverbranding of recycling, maar vuilnishoop. [Van de cijfers duizelt het me een beetje](#). Maar wie houd ik voor de gek? Ik heb zelf de puinhopen gezien vlak na afloop van een Parade, heb er zelfs filmpjes van. Ik moet echt mijn youtubekanaal weer eens openen...

Gelukkig is er een lokaal initiatief dat *beads* inzamelt, sorteert en herverkoopt. De opbrengst gaat dan naar een goed doel. Dieren, daklozen, maar geheel in stijl hebben wij gekozen voor *the mentally challenged*, onze eigen doelgroep. Niet heel ver hiervandaan zit een zorgcentrum dat *beads* inzamelt, en als ik klaar ben met mijn foto's gaan ze daarheen.

Ik heb inmiddels al een set aardige foto's, maar ik heb meer plannen.

Foto's

Ja, nog meer foto's!

[Klik hier voor foto's over Mardi Gras Beads](#).

Andere opvallende zaken

Wat me al een tijdje verbaast is de rust hier in de buurt. 's Avonds hoor je hier nauwelijks iets, het is hier doodstil (behalve treinen, latere nieuwsbrief zie hieronder). Terwijl ik me van andere jaren best een hoop geroezemoes kan herinneren.

Vanavond—ik schrijf deze paragraaf op 10 maart—kreeg ik een eerste hint. Ik zat op de *porch* te lezen en tijdens een buitje hoorde ik de eerste krekels van dit jaar! Blijkbaar hebben die ook seizoenen. Al die andere keren dat we hier waren was tussen april en augustus, en krekels zijn dan 24-7 achtergrondmuziek.

Daarover doordenkend denk ik nu ook te weten wat ik nog meer mis. Wat ik altijd heb gedacht dat een geluid van een grootstad was, het oneindige gezoem, de *buzz*, hoor ik hier ook niet. Maar dat kan echt niet aan de buurt liggen, de voorlaatste keer “woonden” we maar vijf straten verderop. Nee, ik denk dat die *buzz* niet van de stad en haar verkeer komt, maar van alle airconditioners. Het is hier inmiddels al goed warm—sorry—maar niet overdreven genoeg dat iedereen de A/C zoals hij hier heet aanzet. Over een maandje weet ik of mijn theorie klopt.

Seizoenen vallen in meer dan alleen krekels op, overigens. Ik zeg net dat het hier zo warm is—sorry. Maar blijkbaar lang niet warm genoeg voor de bomen om te ontluiken. Vreemd hoor. Bij ons voor staat een boompje dat al wekenlang vruchten werpt. Men noemt het een [misbelieve](#). En die heeft me dus de hele tijd op het verkeerde been gezet. Het blijkt een Chinese [herfst-winterbloei](#)er te zijn.

Maar dan nog: als het niet aan de temperatuur ligt, het verschil tussen zomer en winter wat dag- en nachtritme betreft is hier verwaarloosbaar. Dit zijn de subtropen. In de winter om zes uur donker, in mei om acht (zomertijd!). Waarom er dan toch nog geen blad aan de bomen zit?

Oplossing Yat Quiz

Als een Yat het heeft over *the Banquette on the Neutral Ground* gaat het niet over een vredesbespreking met versnaperingen, al zou je dat denken...

Nee, de *banquette* is de stoep, en de *neutral ground* is de verhoging tussen twee weggedeelten. Hij heeft het dus gewoon over een vluchtheuvel. Over het waarom van die twee woorden vertel ik later in mijn thema-nieuwsbrief: **De weg vinden in New Orleans**. *To be continued*, dus ;-).

Later!

Boi.

PS: Oh! Wacht, nog een leuke anekdote! Darron vertelde ons daags na *Muses* dat op de *social media* een oproep gedaan was. Solange had tijdens het gooien van de beads per ongeluk haar TROUWRING meegegooid. Ze hoopte dat iemand die gevangen of gevonden had?

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[12 \(Nicole\)](#)

[11 \(Nicole\)](#)

[10b \(Boi\)](#)

[10 \(Boi\)](#)

[09 \(Nicole\)](#)

[08 \(Boi\)](#)

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)